

Overweging: Er moeten mensen zijn

Lieve mensen, vrienden van deze buurt en van elkaar,

We zijn hier vandaag samengekomen om stil te staan bij wat ons raakt. Om woorden en gedachten te delen die betekenis geven aan ons leven. Bij deze viering nemen we het gedicht van Toon Hermans, 'Er moeten mensen zijn', als uitgangspunt. Het is een gedicht dat ons oproept om licht te brengen, om sterren op te hangen in de mist, om van schaduw licht te maken. Het raakt aan iets diep menselijks: ons verlangen naar hoop, liefde en verbondenheid.

Toon Hermans wist als geen ander in eenvoudige taal grote waarheden te benoemen. Hij schildert met woorden een beeld van een wereld waarin mensen elkaar warmte en vreugde brengen, zelfs te midden van moeilijkheden. Het is een oproep die resoneert met de woorden uit Matteüs 6: 'Het oog is de lamp van het lichaam. Als je oog helder is, zal heel je lichaam verlicht zijn.'

Het oog als lamp van het lichaam – dat is een krachtig beeld. Het gaat niet alleen om wat je ziet, maar ook om hoe je kijkt. Zie je de kansen, de schoonheid, de liefde om je heen? Of raak je gevangen in de duisternis, in wanhoop en angst? Hermans roept ons op om mensen te zijn die licht brengen, die met een heldere blik kijken naar de wereld en mogelijkheden zien waar anderen misschien alleen maar gebrokenheid ervaren.

We kennen allemaal momenten waarop het moeilijk is om helder te blijven zien. Misschien heb je zorgen over je gezondheid, je werk, of je relaties. Misschien voel je je overweldigd door het nieuws, door wat er in de wereld gebeurt. Het is dan verleidelijk om ons af te sluiten, om het licht in onszelf te laten doven. Maar juist dan hebben we elkaar nodig. Hermans schrijft over mensen die 'op de puinhopen mondharmonica spelen' of 'confetti strooien tussen de sneeuwvlokken'. Het zijn beelden van hoop in moeilijke omstandigheden. Mensen die de moed vinden om licht te brengen, zelfs als de wereld donker aanvoelt.

Hierbij kunnen we denken aan situaties in onze eigen buurt of gemeenschap. Misschien ken je wel iemand die worstelt met eenzaamheid of verdriet. Hoe kunnen wij in zulke situaties licht brengen? Het begint vaak met kleine dingen: een luisterend oor, een uitnodiging voor een kop koffie, of simpelweg laten zien dat iemand niet vergeten wordt. Deze kleine gebaren hebben vaak een grote impact, veel meer dan we ons realiseren.

Misschien is het wel zoals deze kleine bloem, die zijn weg vindt in een scheur van de harde steen. Het zit vaak in de eenvoudige, kleine dingen. Een glimlach, een onverwachte groet, een vriendelijke daad – ze zijn misschien klein, maar maken een groot verschil. Het vraagt van ons een bewuste keuze: om te blijven kijken, om het onopvallende toch te zien, om ons telkens te laten raken door de schoonheid in het gewone. Want hoe vaak kijken we voorbij aan wat zich recht voor ons bevindt?

Zo kunnen wij net als deze bloem, lichtpuntjes brengen in de scheuren van het leven. Het begint klein: een vriendelijk woord, een uitnodiging, of zelfs stil luisteren. Als wij ons openstellen voor deze kleine daden, geven we ruimte aan het licht om door te breken, zelfs in moeilijke tijden.

In het gedicht schildert Hermans niet alleen beelden van hoop, maar ook van liefde. Liefde die geschreven wordt met een paraplu in het zand, liefde die zichtbaar wordt in tranen als zilveren kralen. Deze liefde is niet groot of onbereikbaar; het is een liefde die zichtbaar wordt in kleine gebaren. Een glimlach, een luisterend oor, een hand op de schouder. Het zijn de momenten waarop we ons verbonden voelen, waarop we ervaren dat we gezien worden.

Dit sluit prachtig aan bij de woorden van Jezus in Matteüs. Het licht in ons oog, in ons hart, wordt helder wanneer we kiezen voor liefde. Niet de makkelijke, oppervlakkige liefde die alleen komt wanneer het ons goed uitkomt, maar de liefde die blijft, die doorgaat, zelfs wanneer de muzikanten al naar huis zijn gegaan. Het is de liefde die zegt: 'Ik blijf bij je, wat er ook gebeurt.' Deze liefde vraagt soms moed. Moed om je kwetsbaar op te stellen, om te blijven geven zelfs wanneer het lijkt alsof er niets terugkomt. Maar deze liefde is ook de bron van ons licht. Hoe meer we liefhebben, hoe helderder ons oog wordt, en hoe meer we kunnen zien van het goede dat in de wereld aanwezig is.

Wat betekent dit voor ons, hier en nu, in deze buurt? Hoe kunnen wij mensen van hoop en liefde zijn? Hermans geeft ons een hint: 'Bij dat soort mensen wil ik horen die op het tuinfeest in de regen blijven dansen.' Het vraagt een keuze, een bewuste houding van vreugde en volharding. Het betekent dat we niet weggijken van verdriet of pijn, maar dat we er dwars doorheen durven gaan. Dat we vertrouwen hebben in een nieuw begin, in het licht dat altijd weer opkomt, zelfs na de donkerste nacht.

Misschien herken je dat gevoel wel in kleine momenten. Een onverwacht telefoontje van een

vriend. Een buur die even helpt met een boodschap. Een kind dat je toelacht op straat. Het zijn die kleine lichtpuntjes die ons herinneren aan het grotere licht dat ons draagt.

En deze momenten zijn er niet alleen voor onszelf. Ze nodigen ons uit om hetzelfde te doen voor anderen. Om actief te zoeken naar manieren waarop wij licht kunnen brengen.

Misschien is het een bezoek aan een eenzame buur, of een kaartje sturen naar iemand die ziek is. Misschien is het een oprechte vraag aan een collega: 'Hoe gaat het echt met je?' Het zijn eenvoudige daden die laten zien dat we elkaar zien, dat we elkaar belangrijk vinden.

Het mooie van licht is dat het zich verspreidt. Als je een kaars aansteekt in een donkere ruimte, kan die ene vlam al het verschil maken. En wanneer je met die kaars andere kaarsen aansteekt, wordt de kamer steeds lichter. Zo werkt het ook met onze daden van liefde en hoop. Een vriendelijk woord, een gebaar van medeleven, kan een ander inspireren om hetzelfde te doen. En voor je het weet, ontstaat er een keten van licht die de duisternis verdrijft.

Hermans schrijft: 'Ze roepen van de daken dat er liefde is en wonder.' Misschien voelt dat soms wat overdreven, zeker in een wereld waarin het vaak lijkt alsof het tegendeel waar is. Maar juist dan is het belangrijk om te blijven roepen. Om te blijven geloven in het goede, in de liefde, in het wonder van het leven.

We leven in een tijd waarin de wereld ons vaak uitdaagt om te twijfelen aan het goede. Nieuwsberichten staan vol met conflicten, met pijn en onrecht. Maar juist in die momenten kunnen we het verschil maken door een ander geluid te laten horen. Door het licht dat in ons schijnt, niet te verbergen, maar uit te dragen. Door te zeggen: 'Ja, er is hoop. Ja, er is liefde. En ja, er zijn wonderen.'

Laat ons vandaag elkaar inspireren om dat soort mensen te zijn. Mensen die zien, die kijken met heldere ogen. Mensen die verwarmen, die een plek van rust en vreugde bieden. Mensen die in elke situatie het licht proberen te vinden en het doorgeven aan anderen.

En als je je afvraagt hoe dat kan, denk dan klein. Begin bij jezelf. Kijk om je heen: wie heeft jouw licht nodig? Wie kun jij vandaag raken met een vriendelijk woord, een glimlach, een klein gebaar van liefde? Misschien is het een buur die zich eenzaam voelt, een collega die het moeilijk heeft, of misschien wel jijzelf. Want ook dat mogen we niet vergeten: soms hebben

we ons eigen licht nodig. We mogen mild zijn voor onszelf, onszelf toestaan om geraakt te worden, om te vallen en weer op te staan.

Laten we elkaar vasthouden in die belofte. Dat we samen een gemeenschap kunnen zijn waarin het licht doorgaat, waarin de muziek nooit stopt, waarin we blijven dansen, zelfs in de regen. Want zoals Hermans het zo prachtig zegt: 'De muziek gaat door en door.'

En laten we ons telkens weer laten raken door de schoonheid van deze woorden, door de eenvoud van een glimlach, en door de kracht van samen zijn. In dat alles schijnt het licht van God, een licht dat ons draagt, voedt en telkens opnieuw hoop geeft.

Amen.